

Birtalan Ferenc
70 vers ellenfényben

BIRTALAN FERENC

70 VERS
ELLENFÉNYBEN

Cédrus Művészeti Alapítvány–Napkút Kiadó
Budapest, 2015

Ezerkilencszázhatban

százöt évvel ezelőtt mikor megszületett
Suba Anna és László Ferenc második lánya
Anna anyánk
a meteorológiai feljegyzések
valószínűleg megerősítenék
július tizenkilencedikén
protokoll szerinti oroszlánsörényes nyár volt

két háború után
július huszonötödikén
öt óra előtt öt perccel
benne vészelve át az ostromot
a Gizella Kórházban életet adott nekem
addigra béke volt
protokoll szerinti oroszlánsörényes nyár
a X. kerületi anyakönyv szerint
vall. ref. megjegyzéssel Ferencé lettem

megtapadva a jelenlétkben
kiegyenesedtek a görbe lábak
a jóslatok ellenére éltem

így érek a júliusi csöndbe
százöt év után
fölsír anyánk
s rejtőzünk benne mindahányan
reményként
az irgalmatlanul messzi nyárban

Marosbogát Aranyos-Torda
Isten leküldte Annát
akárhánymilliárdomodikként
és eltűnt mintha sose lett volna

aransörényes fénynyomok
nyarak égnek mögé a porba

Gyermekkorom

Képek és zene.

A sánta, háromlábú asztal.

Ablakra támaszkodó felszeg akácfa.

Szunnyadó halottak az ágyon.

(1961)

Mintha a múlt mesélni tudna rólam.
Kapirgálok poros, nyári reggelek között.
Aranyra, gyémántra nincs esélyem.
Szólnak a nóták a kolhozrádióban.
Sparhelten a víz vígan lobog.
Minden szép, és azóta sem értem,
miért nem lehettünk boldogok.

Mintha a múlt rólam mesélni tudna.
A lőszergyár, a vastörő.
A névtelenből ébredő Törökbecse utca.
Anyu a nagymosáshoz lúgot vesz elő.
És volt kékítő, és nyikorgó kosár.
Mit tudtam én a Mamáról.
Kész volt a század nagy halottja már.

Mintha rólam a múlt tudna mesélni.
De hát én vagyok a múlt.
Nekem kell minden iszonyt megélni.
Ahogy kihál, dől az akácfa.
Ahogy elárval mindenki ágya.
Ahogy elveszett, eltűnt a sánta asztal,
s én nem tudom, mit kezdjek magammal.

A vécéláncot

spárgával hosszabbították meg
rekonstruálhatatlan ki kötötte hozzá a toldást

ez a legkorábbi kép
talán valami magasítót is odatettek
bár lehet ezt már a képzelet csatolja a múlthoz
hogy a család legkisebbje használni tudja a vécét
az első napokban a sikerélmény vágya vitt oda párszor
de még váratott magára a zubogtatás
ahogy a nagyokat hallottam az előszobából

ilyen első-émlék után mihez kezdek
magassá növesztette bennem a hiányérzetet
amivel küszködöm lassan hetven éve
minden tettem szavam visszacsatol
a Hős utca 2. 305-ös földszinti lakás
szőnyegtelen hajópadlós szobájába
téli esteiken izzik a kályhacső
hallom a szél szellem-mormogását
Erdély nemere-hangjával búgja
a megtérő katona kiáltásait
Bözödújfalú Körispatak felől
kire reggel találtak örült forgásban
ahogy riogatta az eltűnt farkasokat
Tisza kutya félivadékkuk a részem
mint szegénylegényeké
a paraszat evő táltos esti mesékben
míg alma sült a kályhaplatnin
s a zsarátban krumplik édesednek

ilyen első-emlékkel mit kezdhettek
bújtató háromlábú asztal keresztfáira
mackóm ruháit teregetem
anyu mellett teknőben mostam sámlin állva
két sezlony a nagyszobában
anyuéké az egyik
a másikon osztozik az enyémmel Anna álma
a kicsiben Sanyi Jóska Laci fekszenek
szalmazsákos ágyon

Anna haja *gesztenyebarna*
mandulavágású a szeme
galambszürke kosztümben fektetik ravatalra
apu legénykorában *tejfőlszőke*
anyutól örökölt szavakat hurcolok hét évtizede
Pista és Annus
nézem az esküvői képet
Sanyi vőfély
Kapeller Margit másodkeresztanyám
koszorúslány
mind meseszépek

Annusék
Tánczos nénihez költöztek a másodikra
férje kint maradt a Donnál
Pista női ruhákat varrt vakulásig
Anna szövőszék mellől ment szülni a Gizellába
három egymásba nyíló kórterem
Marika a külsőben
én hat évvel előtte a másodikban születtem
anyu a belsőbe került az onkológiáról
másnap hazavittük
legalább együtt legyünk
ha már nem tudtuk megmenteni a ráktól

ilyen első-emlékek után hogy folytatódhat élet
ott vagyunk heten
anyu nagymosni jár
tűzből mentett könyvet hoz nekem
meséket hallgatok
ahol a szegények győznek a jók
Sanyi az Ótliben vasöntőtanonc
Jóska bandázik
galambokat lőnek
én a drótfogasról lepiszkált
zsinóros altisztsapkában parádézok
honnan tudhattam volna
nem dicsőség-jelkép
apu a minisztériumban csak tisztiszolga
de formált szavaival ha mesélni kezdett
anyu ölében gombolyag kezeiben kattogó tük
minden reménytelen könnyebb lett
szálltam Farkaslakára Máramarosra
furfangos góbé
székely Naszreddin Hodzsa

ilyen első-emlékektől hova
irigyeltük kik nagyszülőkhöz mentek nyáron
mi
túl hetedhét határon
a kettétépelt Kogutowitcz Manó-térképet néztük
keresve holnemvoltban
merre van Kőrispatak Marosbogát
és meg kellett szeretni ami volt
a kistenyér-hazát

maradtak a mesék maradt az álom
a kétszer-amerikás László Ferencről
félvak Mózes tatáról
ki megkapta a vízumot
jöhet Pestre
többször felolvastatta a levelet
és örökre elment aznap este

ezek nem sorspanasz szavak
ne gondoljon senki rosszra
vagyok mert elrendeltetett
egy félelemteli ölelés összeterelje a sejteket
s létemet meghatározza
egy hajdani véccélánc hossza

néha elfelejtem
kezdődik újra
hiteget
de végül megöl a visszánézés a múltba

majd hetven év
a választ hiába várom
lettem esetleges
tény a meghalásom
megyek ahogy kenyérre várók
a sorokban mennek
nem teremthetek
nekem tetsző rendet

állok földdobszóban
pallókra tett koporsók mellett

gyászfeketét suhogó varjúszárnyak fölöttem
eltűnik a voltam
pedig még meg se jöttem

Simonék azért lettek a keresztszüleim

mert az ostrom alatt anyuéktól kaptak segítséget
talán rövid ideig szállást is három gyerekkel
nálunk akkor még négy volt a testvér
de ott voltam születőben
s leendő keresztyám is hordta negyediküket
mikor megkapták a kisházakban az egyszobás lakást
megszülettünk jutkával mi is
bár nálam ő kicsit később érkezett
szinte együtt telt a gyerekkor
mi az emeletes j épületben laktunk
a távolság a két lakás között percnyi volt

keresztapámék szocdemek voltak később kommunisták
mondta is sokszor ő nem kereszt hanem csillagpapám
ha vitatkoztak is apuékkaal veszekedés nem volt sosem
adott témát bőven a kilenc gyerek

mikor már beszélni tudtam
megvallva jutka iránti érzelmemet
közöltem házasodási szándékomat

egy fényképen
mindketten fehér kantáros rövidnadrágban állunk
kéz a kézben nézünk valamerre a messzibe
valahol a pestre néző oldalon
a margitszigeten

papírpohárban tejet kaptunk kiflivel
luftballonok is rémlenek
játék felhőtlen ég alatti réten

évekig vártunk
de már nem jött össze a margitsziget mint akkor
1948 nyarán

jutka nem lett a feleségem
csillagpapáék elköltöztek az élmunkástelepre
aztán ahogy a rendje
sorban mindenki az égbe ment
nem tudom ki maradt a kilencből
minden eltűnik nézem
kicsit hátulról fényképezve
állunk a szigeten ellenfényben

Jacola

Ma ott voltam az óvodában.
Jacola feküdt a másik ágyon.
Piros kavics került kezembe.
Jacola aludt a másik ágyon.

Valahol messze, Gréti néni.
A másik ágyon Jacola fekszik.
Kezemben forgó kis kavics van.
A másik ágyon Jacola fekszik.

Függönyrésen besüt a nap még.
Fekszik a másik ágyon Jacola.
Gréti néni a világ végén.
Fekszik a másik ágyon Jacola.

Csöpög a vér a piros kőre.
Jacola sír a másik ágyon.
Orromban kő, csöpög a vérem.
Jacola sír a másik ágyon.

Aztán kivettek a szobából.
Elszakítottak Jacolától.
Orromból a kis követ kiszedték.
Hiányzol, Jacola. Nagyon hiányzol.

Ugrató

Díszburkolat, színes kövek,
csak kékre lép egy kisgyerek:

*nagykanál és villa kés
krumpli fő estére kész
kés villa és a nagykanál
jó annak aki megtalál
kés nagykanál a villa és
vacsora lesz estére kés
nagykanál fő a krumplival
ha nem harapsz rá nem zavar
aki vigyáz s csak kéket ér
megkapja azt mit érte kér
kanál kell krumpli villa kés
kék kék után nincs tévedés
asztalon krumpli kés kanál
míg kék a kocka nincs halál*

Három órákor, álomidőben
hova szaladhatsz, kisfiú, tőlem?

Örökség

kaptam fillért fényeset
vihart vértől ékeset

halántékomra kék eret
halottaimhoz könnyeket

virágom hétszer hétszínű
kenyerem föld- és vérízű

hazug hangok közt élezek
acélcsevegésű éneket

halált dalolok szerelmet
vétkes ősöknek kegyelmet

zúgó szavaim harangok
koldus kezében aranybot

Népmese

Dohányszín ég. Vasárnap.
Illata harminchat év előtti nyárnak.
Mondani, csak mint népmesét lehet,
áll a sárga képen öt gyerek.
És délelőtt van, látni jól,
lábak villannak ránctalan ruhák alól.
Simák az arcok, mindenütt remény,
s ha sárgultan, de ott lebeg a cipőkön a fény.

Fehér ruhában, holdkarcsú Anna,
nővérem-anyám megfakult arca.
Az ölmelegkezű, ezerkilencszáznegyvennyolcban.
Három év, s már fekszik ágyamra holtan,
életem első halottja, minden!
És azóta tanulom: nincsen!
Azóta érzem súlyát a voltoknak.
Ötvenegyben az istenek kiraboltak.

Titkokat őriz szemében,
családunk Ikarosza kalandozik az égen.
Ifjabb Birtalan Sándor arcán ki látja,
húszévesen hullik vissza a sárba,
földbe csobog, elfogy a vére.
Ötvennégy: géppisztoly éve.
Vaskoporsóján üvegablak.
Fölötte nagy, hideg felhők szaladnak.

Fogynak az arcok, a sor mögöttem.
Jön egy villamos hetvenötben
– decembert reszket a sínek hossza –,
s a harmincnyolc éves Józsefet felosztja.
Fekszik – vére borítja – árván,
groteszk is legyen, egy József körüti járdán.
Karácsonyfás autók robognak.
A szél barna szemfödőt lobogtat.

S kinek sorsa rejtve, a képen
László áll, nyári szőkeségben,
és hajnalonként átoson
az álmoktól izzadt városon,
és tudja ő is, nincs kiút,
csillagok lesik az orgonás fiút,
ki jár alattuk, vértje nincsen,
nyakára hold sarlója billen.

Kezemben tartom, itt a jel,
ahogy mesékben lenni kell.
Rozzant talicska, benne csend,
hordom benne a végtelent.
A legkisebb fiúk dolga menni.
Ne gondolj Titokra, mese ez. Ennyi.
Nincs sárkány, lidérces este,
nincs hozzánk szegődő szerencse.

Csapda

ha lenne váram
fokára tűzném az öröm lobogóját
ha lenne váram
egy tornya csupa gyásszal telne
ha lenne váram
élhetnék örömben gyászban emberül
ha lenne
de csak a torony épül legbelül

Orvhalászat

Hálóm a Napra kivettem.
Hazavitem a Napot.
Hálóm a Holdra kivettem.
Hazavitem a Holdat.
Hálómat csillagokra vettem.
Szobámban vannak a csillagok.

De láttam, vacog a holnap,
jegenyék fázósan csaholnak.
Visszaszórtam mindent az égre.
Marad a gyerek, ha játszik.
Ne haragudjatok érte!

Triangulum

tehozzád nem illik ének
farkasverem menedéked
denevérszárnyú magányod
titkait magadba zárod
életed beomlott árok
végső leszállásod várod
jönnek érted elkísérnek
sápadt bányászlámpa-fények

minden percben más az arcom
akkor nézz meg mikor alszom
mikor a semmi dől reám
kristályszigorú éjszakán
ha már a szökő értelem
elhagy és fekszem védtelen
fejem kígyószájra hajtom
felkészülten ha kell marjon

viszi a fényt az alkonyat
csillagra írott arcodat
kőlappal védett testedet
gyanútlan alvó kerteket
utánad nyúlnom nem lehet
hangodra anyám nem lelek
elrejtene a Hold-tavak
hiányod érzem árva vagy

Anyu horgolt függönyei jutottak eszembe

sok gyöngyfüzérnyi rojt
a lakást elborító kis-nagy terítők
ahogy ujjára karikázódik a fenyő-perle
így kértem a Röltexben ha fogyóban volt
néztük szaporodnak a pici minták
ég csillagai örök éjben

mikor nem volt több fonal
és beterítettek mindent a csipkék
testét összekaszabolta a rák
aprócska díszei messzire vitték

így leszünk kiraboltak
hurkolgatjuk perceinket
páfránylevélminták
sarlóvá fogyó holdak
seholsincs anyák figyelnek minket
szaporítják szűkítik a sort
a fonalak fogynak
ölben ugráló gombolyag
olyan természetes a holnap
kicsit lecsúszott szemüveg
látom mozog a szája
várj éppen számolok
még egy sima egy fordított
és elfogynak a csillagok

A Kada

utca után kell leszállni a huszonnyolcasról
öreg fakapu a bejárat
az üvegezett verandás lakás az övék
onnan nyílik a konyha a szoba abból
emlékeimben minden barna
talán a falikutat veszi körbe
az olajlábazat zöldje

ünnepekkor mentünk
néha ott tartottak névnapot
de Annus sokáig feküdt a Bajcsyban
s aztán a temetőbe is arra vitt a villamos

Lajos bácsin sokat nevettünk
góbé volt bajuszos egyszázbélű
berregett és kattogott
mintha vicc lett volna az élet

*billeg a gúnár az udvaron:
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt
utána a többi liba:
meg hát meg hát meg hát*

itták a bort apuval
sírt szájukról az ének

*messze messze Csík-országban
élt a világ legeslegszebb leánya
messze messze Csík-országban
két legény is szemet vetett rája
az egyik csak addig nézte
míg a másik fejszét dobott a fejébe
szomorú a nóta vége
leborul a falu népe zokogva*

darusként dolgozott a Ganzban
komák voltak apuékka
Lacinak Lalinak kereszt-keresztzülei
Lali Géza Laci meg én
majdnem egyidősek voltunk

szilveszteréjjel kóboroltunk a csikorgó havon
Lali sose jött
mosolygott ült az anyja mellett

előbb anyu halt meg aztán Ilona néni

jól tudom
így jár az ember ha a múltat nézi
kóborlunk ebéd után a Guttmannon

Lali idejét szűkre szabta a Down-kór
hárman kódorgunk a bányatónál

egyedül mit építhetek
emlékaranyból

Egy színjátszó kör emlékére

egyszer majdnem tagja lettem egy színjátszó körnek
de a Kései siratót bízták rám
és annyira megviselt a harminchat fokos láz
hogy sokáig nem mentem a Szilágyi Dezső tér környékére sem
évtizedek múlva is azok a sorok szakadtak föl
ha néztem az erkély mögötti ablakokat
cigány vagy mondtam az utolsó órán
köpök a legendára
káromkodni kél kedvem
de mi az az átok amit utánad kiáltok
hogy mindenben csalódtam és bassza meg bassza meg a jó ég
de előtted soha nem beszéltem így
nem is tegeztelek
anyu hogy lehet elmondani egy ilyen verset
hiába próbállak összerakni a kedves nőkből
ők is odalettek
és nem futja már látom
mögém sokasodtak az évek
körbevesznek
sosincs remény kijózanodni belőled
amikor világosodik az elmém
látom én is ostoba voltam
majdnem-tagja egy ripacskodó színjátszó körnek
szórtam a morzsákat hogy visszataláljak szórtam
pedig soha nem tudtam elszakadni tőled

Rongyosleves

napok óta rosszkodik a gyomrom
mára kicsit jobb lett
csináltam köménymaglevest
mikor betegségeimből lábadoztam
anyu mindig főzött s ha jólesett
az gyógyulásomat jelezte
kanalazgattam s eszembe jutott
ha tojást is csurgatott bele
rongyoslevesnek nevezte
a szegénységre gondoltam
nem a barnás-savanykás lében
mert a kanálnyi ecet kibagyhatatlan
szabálytalan darabkákban úszó tojásra
fiú létemre sose figyeltem
hogyan készíti a mindennapit
ahogy apám billegő járását hanghordozását se
régóta visszaérezem a szeretett ízeket ha főzök
s ha szólok néha megrettenek
honnan szól apu
s járásom engem mint őt
éppúgy billeget

zárva az ajtóm
ritkán jön vendég
egyedül vagyok mint mesékben a vének
van hogy fölkapom a fejem
szent ég megint magammal beszélek
mintha örökké valakikkel lennék
keverem a rántást
anyu megszórja köménnyel
hallom a csoszogást
apu lépdel
megterítek
az asztal másik felére nézek
hozok még egy tányért
hogy is felejtethnélek ki téged

Mondd

jönnek jelek miket nem értek
szólok nem tudom ki ért meg
pernye korom száll a romból
aláaknázott gyerekkoromból
dárdáját szegzi rám az este
mondd: csillagsörényes béke lesz-e
vagy indul már a nélkülem tél
s titok leszek mint te is lettél

Hokedlire tett nagy lavór

nem mosdószék fedeles-csukható
az volt természetes
nagymosáskor teknőben fürödtünk
a mosókonyha gőzben alig lehetett látni
nem számított ha kicsapkodtuk a vizet
anyu a betonpadlóról az összefolyóba söpörte

lepedőben vitt föl a hátán a lakásba
be az ágyba ahová télen samott-tégla került a kalorról
törülközőbe csavarva
melegítse de ne égesse a lábat

mosdás a falikútnál vagy a lavórban
bár néha igyekeztünk elbliccelni
mikor álmosan az ágyig jutottunk
anyu bejött talpellenőrzésre
s kiparancsolt lábmosásra
papucs nem volt
csak ágy mellé rakott hideg cipők
a pizsama szó se kapott igazi értelmet fejünkben
gatya trikó
és alvás a vassodronyos ágyban
nagy dunyhák alatt

szomszédunknak volt a konyhában kádjuk
mellette fürdőkályha
hetente begyújtották és fürdött a család
jégszekrényükbe
ha jött a jeges
tördelték az egyötvenért vett jeget

a szekrénynek nálunk nem lett volna dolga
nem volt maradék
tejért a főzéshez ha kellett lábassal mentünk
tejfölt hozott egy asszony vecsésről péntekenként
bögrébe üvegbe mérte
vaj nem szokott az asztalunkra
a zsír elállt a kamrában is

örök titok marad
kinek az ötlete volt
osztályunkat a kenyérgyárba vitték
hogyan ott zuhanyozzunk
második-harmadik elemisek lehettünk
a szemérmesség már alakulóban
az osztály köztudottan kivételezésnek
s talán közutálatnak is örvendő üdvöskéjét
a tibikét állandóan kísérgető körösztke volt
ki szappanozta a fejünket a hátunk
hogyan egy idegen dörzsölte rám a habot
nézte pucérságomat
megalázott
elmosta az örömet amit a zuhogó meleg víz adott

kiflit vagy zsömlét kaptunk
sőt ahogy visszaremlik az a délelőtt
inkább pacsnit egy-egy pohárnyi tejjel
hisz valahogy úgy volt beállítva
látogatásra megyünk
ismerkedni a gyárral

fehér ruhás emberekre
sülő tészták illatára emlékszem
mint amit reggelenként a telepre hozott a szél

1959-ben bekerültem a volt haidekkerbe
adtak szappant meleg vizet
nem nézett senki a fülem gallérom mögé
kaptam havonta hatvanforintnyi inas-ösztöndíjat
ami a napi zuhanyal
komoly helyet jelölt ki nekem a társadalomban

a jégszekrény hiánya még évekig nem jelentett gondot
ami volt elfogyott

de közeledett már a fridsider-idő

Távol a krisztusi úttól

birtalan ferenc
a munkásosztály állandó tagja
fényért kolduló házak közül
szeretteimet elsiratva
szememet fölemelem

a jelzett helyeken sebek nincsenek
hajlongok kék formaruhában
távol a krisztusi úttól
számban tiszták a szavak
káromkodásom percek messiása csak

lakatos lakatos
arcod kezéd maszatos
körmöd alá félhold-ében
olaj rágja magát mélyen
vaspaplannal vár az ágyad
álmaidon acélzárak
rozsdacsillag szemedben
szikrafátyol szerelem
hajnal ébreszt fénye nincsen
hol az ég hogy rád tekintsen
lakatos lakatos

nap óra perc
betéve tudom a rendet
egy vagyok a Gyárral
mikor a karos óra csenget
és új és újabb évtized
vasszekrénybe zárva
betéve tudom a rendet
nap óra perc
bérszalagkokárda

Sóhajnyi Nap

valami ami éget
madárszürke reggelekből
ami kiragad
és nekirepít az égnek

valami ami nincs még
amiért törve fázva
jársz útról útra
és lenyomod a titkok kilincsét

bármi de hinni jó
csak egy akad
mit küld a szád
kristályreményű szó

sóhajnyi tiszta Nap
keltsen egy magot
ha nem leszel
de tőled itt marad

Sláger

szeretni kell ennyi az egész

ezerkilencszázötvenkilencben mindent vitt a dal
befejeztem az utált nyolcadikat
a Mogyoródi út Zászlós utca sarkon szakítottam Unger Marival
nem gondoltam egész életemben azt magyarázom
mit vitt el az az ősz mit kaptam azon a nyáron

szeretni kell

odaadtam magam a dalnak
néhány kötéllel elintézték a forradalmat
kitartással mindent meg lehet szokni
egy nemzet tanult *ellen-* helyett 56-ozni
szent szabadság legyen a neved áldott
elzúgtak Európa hallgat
megverték voltunk nem kollaboránsok
kussolt aki addig Dunnyuskázott
akik tegnap hegyen-völgyön vonatoztak

szeretni kell

adott a ritmus
kicsit lazábban mint Zorba
rázta a seggét a szocializmus
ennyi az egész énekelt Korda
még egy ideig fújtak műszakkezdéskor a gyáarak
az volt az ifjúságunk
kerestük az elveszett ungermáriákat
spórolt a család
vettünk részletre Tavasz tévét
néztük vakulásig a műkorcsolyát
szeretni kell
rengeteg halál után a békét

Harangok zúgnak

Köpenye alatt irdatlan éjnek,
tavaszról tavaszba, magamba falazva,
vagyok a szerelem világvégi vacka.

Zúgnak a harangok, zúgnak.
Érttem vezekel az ég is.
Csapódok menedéktől menedékig.

Megyek a kondulásban
fészket rakni a reménynek.
Kísérj Golgotáig, rigózsoltáros ének!

Ennyit engedsz

csak ezt
hogy így elégjek
ennyit engedsz
te kurva élet

üvöltök sírok
hím Kasszandra
kit érdekel
a dal ribanca

mikor minden szó
ellenem fordul
üres szemem
fölétek holdul

Ezen a nyelven

és akkor is
mert egyszer ideérnek a fények
kigyönyörül a keserves ég
a Nap fölöttünk ébred

és akkor is
és nyitott számba ha taposnak
míg lehelni tudom a szót
míg kifosztott mellem beroskad

és akkor is
és ezerszer kivégezve holtan
ha minden ízemben összetépve
ha láncotalpak alól kidaloltan

és akkor is
újra és megint a halál ellen
ha földrésznyi lesz a pestis kell
aki szól énekel szeret ezen a nyelven

Kopjafák

Csahos eső zúg, sistereg,
elvacolnak az istenek.

Állunk dermedten, szélütötteen,
megdőlt kopjafák a ködben.

Karóba húzott csillagok.
Tűzfényű arcunk ellobog.

Ablakok, ajtók zárva.
Deszkát szögez az ősz a nyárra.

Vers Balázsnak

nem írok altatót neked
az ég álmos szeme nyitva
ébrednek hosszú reggelek
meghal az éjszaka titka

nem írok altatót neked
mert kevés az én hatalmam
kaptad a legszebb éneket
e fülsértő vad zsvajban

nem írok altatót neked
virrasztom lázas arcodat
figyelem pillád mint remeg
bagolyhomályú éj alatt

nem írok altatót neked
jönnek vaskarmú évek
felnyitom szunnyadó szemed
mielőtt álmodhoz érnek

Menekíts

száll röpkül a nyárfa magja
ne hagyj itt ne hagyj magamra

nincs szavam a nemlevésre
csak a vagyra csak a mégre

testem fárad földre göbbed
röptesd újra újra röptesd

érted vagyok legyél értem
adj hitet a szenvedésben

fölöttem az ég ha megdől
menekíts a félelemből

benned halok értem élj itt
teremtéstől teremtésig

De profundis

nem kell több szombati vers

ezután ha közeledik az ünnep
csak a sámánok dobzaja lüktet
zeng az örült tá-ti-ti zeng csak
dübörög döng a nem vagy a nem vagy

pedig hát tudtad: én vagyok
ácsolni föléd holnapot
megbúni fagy és szél elől
együtt a föld az ég ha dől
hogyan holtomiglan hogy holtodiglan

de csak a dobszó csak a nincs van

egy zöld boríték egy fecni papír
rajta a nincsen a nem vagy a hír
hogyan gémberedik hűl fogy a tested
s én sírom e tá-ti-ti iszonyú verset

még menni kéne menni messze
nem látszik még a völgyeresz se
most érnénk épp a hegyre fel csak
ki engedte hogy szökj hogy elhagyj

por lettél semmi arctalan
por vagyok semmi én magam
por a te szemed por a szád
száll a mindenség pora rád
és hull szítál akárha köd
és eltemet veled beföd

lekoppan hat nap hat feje rá
dübörög a nem vagy a tá-ti-ti tá

Logodi utca

hol volt hol nem volt volt a Logodi utca
alatta a Vérmező
fölötte a lovasút-sziklaisándor-lovasút
ahol körbefut a hatalmas várfal
ezerkilencszázhatvannégy
november huszonötödike este
obeliszk-magas zöld cserépkályhában parázs
a szobában épp csak lengő árnyak
ahogy az izzó fából egy-egy kicsi láng felcsap

az a hol volt hol nem volt Logodi utca
még eget hasít a kedv szárnyal
ahonnan Zuglóba visz a busz
egybeolvadok a hajnalsötét gyárral
Csibész pulink mintha tudta volna
óvatosan támaszkodott hasadnak
érezze hűségét-szeretetét
a benned bűvő magzat
s akit mégse láthatott
mert a garzonban dönteni kellett
ő vagy a gyermek

az a hol nem volt Logodi utca
zabolátlan csapódó szerelemmel
Bogár Kati Bogár
vergődöm tehetetlenül
mert állandó ítélet állandó kegyelem kell
tanulni elfogadni a felnőttiséget
hogyan minden pusztulás onnan indul
ha nem szeretsz már ha nem szeretlek téged

az a hol volt Logodi utca
ahová borral jöttek a verstárs-barátok
ahonnan világváltásra csalogattak a kocsmák
éig szökött a kurtítatlan álom
ahol bámultunk a lebukó napra
mint Tóth Árpád a rondellákon

az a volt Logodi utca
ahol végleg eldőlt mehetek bárhová tőled
soha nem fogok elérni másig
az a talán igaz se volt fiatalság
volt Logodi utca
az a hetvenkét lépcső a lakásig

Kánikulai csirkevers

hajnalban ébresztő meleg
odatettem a gázra a csirkét
benne a lábak direkt neked
a fejet én szeretem
zöldséget tisztítottam
kiraktam az ételhordót a pultra

nyári hajnalokon odaálmodom magam
a konyhaablakból a svábhegyre látni
érem a levesillatot és arra gondolok
hogy fogsz örülni amikor a jénaiba teszem
a cérnametéltet lábat
omlósra főtt felső combot a zöldségeket
fölpolcolom hátad mögött a párnát

uramisten milyen messze van minden

kezemben nejlonszatyor
megyek az ötvenkilenceshez
holnap ne gyere mondod
ebben a kánikulában
majd szombaton
mit ennél kérdezem
csirkelevest tudod
valamiért mindig azt kívánom
kicsit elmosolyodsz
ez nem az ortopédia
ide behozhatod a lábat

de messzire van az a hajnal
csak ebből a melegből kimeneküljek
figyelem szaporodnak a szívszorítások
persze neked úgyse mondanám
nehogy lelkipurdalásod legyen
akkor szombaton
vigyázz magadra mondjuk
te ott én az úton

a szépilonánál fröccsöt iszom
a bódé mögötti pultnak támaszkodva
nem tudok gondolni semmi szépre
talán az árnyék
a házmán utca gesztenyése

ezerszer végiggondolva
nejlonszatyorban minden
nem jut eszembe semmi
tudom
hiába a hőség
indulni kell menni
külön üvegben a zöltség cérnametélt
csak a címet várom
hová kell utánad vinnem

Az angórasálammal nem tudom mi lett

ahogy a nyaraimmal se
kutatok minden szegletet
mások a virágok a nevetések
hol a kék nagykokkás
olaszos ingem
az a zárt kétgombos fazon
eltűntek a májusok is
hiába jönnek új orgonák
az a valamikori nincsen
öt-hat éves lehettem
mentek tavaszok telek
és hiába kerestem
nem tudtam a sálat megtalálni már
ahogy elveszett a rózsadomb bogárral
a vár a vérmező
a hármashatár-hegy óbudával
hiába kutatom
nem kerül elő
a házmán utca a gesztenyés
a csepeli zsidótemető se
eltűnt ujjaimból az érted remegés
hogy tudhattam volna előre
minden örök mint az angórasál
és végül minden összeáll
a soha nem mozduló időbe

A szürke

Eszterházy-kockás mellényes öltönyömet
ezerkilencszázhatvanhárom tavaszán vettem
a Rákóczi úti Férfi Divatáru boltban
volt gavallérsarkú barna cipőm
és elmaradhatatlanul *hétköznapra is* nyakkendő
az úr nem csak vasárnap úr mondta Jóska
anyu szerint is annak kellett volna születnem
amit később úgy interpretáltam
tévesen használta a feltételes módot
akkoriban volt divatos a gumis nyakkendő
amiről hamar lemondtam miután Józsi meghúzva
visszapattintotta a nyakamra
adott egy rendeset és megtanított a kötésre
ami elfelejthetetlen mint az úszás a biciklizés

Horváthék kertvégénél készült a kép
látszik az ajtó ami mögött rég
Horváth bácsi asztalosműhelye volt
állunk anyuval maradék három fiú
mosolyogva mind
Jóska kívül hordós rövid ujjú ingben
anyu és Laci feketében
azon a nyáron mentünk Erdélybe
Jóska nem jött a család a munka miatt
meg különben is Erdélyben született
nem úgy mint Laci meg én a pestiek

kora este
Kőröspatak főutcáján jöttek a legelőről a *bihalak*
Karda Dénesék kapujában álltunk
rémülten figyeltem a nagy fekete állatokat
egyikük a csordából kiválva felém tartott
hátráltam de fordult a kapun be utánam
tanácsosnak láttam a deszkapalánkra fölugorni
nyakkendősen öltönyösen
akkor szakadt el a nadrágom
valamennyire helyrehozta egy műstoppoló
de mint a karambolos autó új már soha nem lett
a bivaly Kardáéké volt
az itatóhoz fordult a kapu mögé a jámbor
én a városi ficsúr nem érdekelttem

este a kocsmá hátsó falábas verandáján ültünk
petrólámpafénynél
alattunk csordogált a Küsmöd időtlen útra
halkan szólt az ének
kesernyésen mint a *deckapálinka*
mint a *cujka*

Mea culpa

hallgasd hogy jajgat a szél
hallgasd csak
vetkeznek a bokrok a fák
jajgatnak

jajgat a levél és
jajgat az ág
jajgat az ég csupa
jaj a világ

rám feketülnek
rínak a varjak
búvik a jázmin a földbe le
jajgat

gyászuló ködbe
éjbe takarva
krómhideg álmok
visznek a jajba

templomok éteri
jajszava brong
jaj hova szökjek
jaj hova mondd

jaj kire vár kinn
a dér-ravatal
az ónszínű csönd
ha dörren a jaj

arcomat Isten
a Semmibe gyúrja
maxima culpa
mea maxima culpa

Át a hídon

mentem a hídon
át a hídon
január volt
minden jéghideg
nem értünk ki a fagy havából
s kétezerig volt egy évtized
és szerda volt
és délután öt
akkor már nem voltál te sem
mentem a hídon
át a hídon
talán ha szembejössz velem
és fújt a szél
és január volt
és egyedül
és szerda öt
a nap Budán a hegy mögé dőlt
sirályok ringtak
mocskos víz fölött

Tovább

Mi az, mi fáj, mi múlni nem tud,
átizzad sok-sok álmomon,
a szívritmus miért borul,
s beleriadok ma is: nem tudom.

Mert tényleg nem tudom,
magam becsapni hogy lehet,
s menni tovább, mintha semmi,
lesöpörve a megtörténteket.

Gondoltam annyi mindent
– még ma is mentenélek –,
de amit elfelejt az ész,
nem nullázhatja le a lélek.

Naivan hiszem: megtudod,
hazugságokból rakott várad
önmagad ellen sem védhet,
szinte már megsajnálak.

Persze ez egy kis történet,
s ma is csak nekem fontosabb.
A vers, mi csillagig emelt téged:
elengedett, bár ebben benne vagy.

Nem a bíróságon voltunk

valami bizottságszerűnek tűnt az egész
nem volt asztal csak székek körben
nyomást éreztem a hátamban
ahogy az Auchan-pénztárnál
támaszkodtam a bevásárlókocsira
alig várva hogy hazaérjek
másnap vitt el a mentő
az EKG szerint túl infarktuson
olyan érzés volt arra emlékeztetett

a könyvről beszéltünk
védtem az igazamat
bizonygattam a tiédet neked kellene megírni
a bizottság tagjai nem szóltak
figyelték mire jutunk
egy szék fölé hajolva lapoztad a kéziratot
mondtdad nem egészen úgy voltak a dolgok
én csak visszaidéztelek
semmi sincs egészen úgy

valaha fontos voltam neked
eltelt egy évtized
és meg se kérdezed
miért nem írok verseket
a kert a fák a bokrok
valami *titkos féreg foga*
lehet

mintha sírnál úgy borultál a székre
senki se szólt
zsibbadt a karom
nem szóltam én se
felmentőnek az ébredés maradt
talán szűnik ha felkelek
felejték fájást álmokat

még mondani akartam valamit neked
de nem tudtam idézni
a megíratlan verseket

Karácsonyváros HÉV-es

aki szotyolát rág markába köpköd
aki ül mint a cementbe öntött
kinek szemében vakfolt üresség
akin csak gázolnak reggelek az esték
akit kilök a HÉV az éjszakába
aki csak megy semerre mindhiába
ki nem tudja minek jön a holnap
akit rugdostak kinek papoltak
kinek jövőt ígértek szebbet
ki fölött minden perc élesebb lett
aki bűdös akár a kurva élet
ugye ő is lát megszületni téged
a csendes éjben szépen ahogy írom
ahogy a hold nézi a lyukas kátránypapíron

Útleírás

Végül mi az, mi változott?
Esetleges, hogy hol vagyok,
mire nyithatok ablakot,
meddig tűrnek a holnapok.

Vasgyár: a Juranics telep.
Zöld ládák, lőszerhüvelyek.
Fut a MUKI csikorogva:
hova lett az ÖTLI, VALLA?

Eltűnt a hentes és a pék:
kenyérgyár lettek Müllerék.
Papp szatócsékból a KÖZÉRT,
de dombjuk Papp maradt – miért?

Tovább: Vérmező, Vár között...
Fiam a Sportkórházba jött,
kapott éneket: altatót,
vaskarmú évekhez valót.

Tudom, megváltó nem leszek.
Szétszórva bővli rendjelek.
Ott, ahol minden tervezett,
maga a rend, mi megvezet.

Bejárom kies Óbudát.
Szénrakó: Filatori-gát.
Flóriántól, Rómain át
szívom a rossz kocsmák szagát.

Nem leszek sem latin, se tót.
Élek, mint a panellakók.
Álmomban öngyilkos este
dől a Hármashatár-hegyre.

Budagyöngye rejt, Pasarét.
Cimborám lesz az úrvidék.
Házmán utca, Ördögárok.
Térdig borban, de még állok.

Volt Szieszta, János-kórház.
Szép Iloná-s elhaló-ház.
Szaporodó temetések.
Én lobogok, nem a mécssek.

Aztán tovább, de magam csak,
csak hogy éljek, hogy maradjak,
megtudjam, mi lenni rabnak,
mikor nincsen nyíló ablak.

Lágymányoson, Kelenföldön
már a büntetésem töltöm.
Élek még, de semmi-letten,
hol a tó is feneketlen.

HÉV zakatol, víz Csepelre,
nyárvégbe, virágzó kertbe.
Szilvakék, barackarannyal.
Hozzám érkezik az angyal.

Talán az isten tévedett:
halottak napja éke lett,
megméretett az áldozat:
világra küldte lányomat.

Meddig tűrnek a holnapok?
Mire nyitok még ablakot?
Ahol megállok, ott vagyok.
Megtalálom és várni fog.

Amikor te is

a főhelyen nem isten ül
mert nem tudok már istenül
aki voltam az jön mögöttem
ahogy írták: megördögöttem

dobom az álmat vetem gödörbe
költöm mi maradt borra sörre
volt-tisztességem összerámol
nem szüzek jönnek a kuplerájból

romlottak szépek elbaszottak
hogyan érdemelnék náluk jobbat
mi jelre várok hogy vegyem észre
korbács kell nem liliom a kézbe

nyitom a markom menjen a francba
ne levesbe a béke galambja
befűszerezve olajfaággal
kész az ebéd de nincs madárdal

üres az ég a harang tátog
üvölném: ezt akartátok
hiába minden kifogy a versem
motyogom csak: megérdemeltem

jaj kicsi lányom jaj kicsi lányom
gonosz álmaid nem én csinálom
jaj mi lesz veled jaj mi lesz veled
amikor te is fölismered

Anyavers apásan

szombat megint
a pörköltet odatettem
közben a mosógép lejárt
ne gyűrődjön ki kell teregetnem

egyedülség
az étel kint rotyog
Zselyke különémetre ment
meleg december a nap dereng

varrás mentén
ahogy kell igazítom a ruhákat
megrázom kiterítem
távfűtésnél estére száraz

blúzok bugyik
javítana: tangák
este a sulibuliba mentem érte
hazahozni a *kis bitangját*

jött kipirulva
pattan a szikra: már van ami gyújtsa
ez a dolgok rendje
mire lenne ha nem szerelemre

krumpli is kéne
ígéretet tettem valami gyári pépre
tej margarin só az ember vizet forral
s összekavarja a zacskós bigyóval

mire hazajön
kiteszem az asztalra az alátétet
nagylány szed magának
befordulok a délutáni pihenésnek

hallom érkezik
hiába óvatos vigyázna
csörren amikor kulcsot tesz a zárba
matat elalszom ma nincs hiánya

Sárga-barna padon térdelek

hatos villamos
rakpartlépcsők fák margitsziget

megyünk a fizetésért
óvatosság
hosszú az út hazáig
apunak útját állják a kocsmák

nézem a nagy folyót
míg a szem ellát
a lépcsők vízbe érnek
kék babos ruha anyán
mondom neki
az én dunám

apu adja a pénzt
rend lesz
ezerkilencszázötven
hajók uszályok
nézem a parlamentet

ahogy a hídra érünk
ügyet se vetve rám
mondja a lányom
az én dunám

a balladás folyó
ringatja a kidőlt fákat
mintha mi sem történt volna
elúszott fél évszázad
egy évezred
nézi a lányom

a mi dunánk mondom

csak ne tévedjek

Kertvers

volt:

*azt a verset írtam
kert ölelt fáink bokraink*

azután minden szétesik
japánbirs füge semmi sincs
én emlékszem csak
a jegenyenyárra
nincs karomban ringatott
kertversem óriása
kifakult a vérborbolyák rőtje
utánuk semmi
s hol ami volt előtte
orgonák drága-szépek
nem nyíltok hogy a
meggyfát köszöntsétek
mert meggyfa sincs
se borókák se ciprusok
se mandulavirágok szűz-fehérbe
ágyazott rózsaszín bibéje
hol az ezüst a feketefenyők
ahol rigódalárdák csapatja nőtt
hol a vers mit fűbe írtam
barkatanúk
kik biztattak kibírjam
mikor a szó már szétesett

egyetlen hű maradt: a kert

Uram nem néztél arra le
írízsek kéklették gyászomat
sírt utánam a berkenye

*az volt a kert hol mályva halt
az volt a kert hol rózsza nyílt
hogy egyszer majd betonba mard
íme: hogy halott versbe írd*

Állok ghizában a nagy piramis mellett

az árnyékos oldalon
és olyan fura
hogy a hatalmas kövek közötti résekre figyelni kell
bele ne essen az ember
milyen célt szolgálhattak valamikor
ezek a furcsa fedetlen pincefolyosók
közben nézem hova lépek mert
turistákat kedvelő arabok grasszálnak tevéikkel
és sűrűn léphetni bele a potyadékbá
ami alig von le a nyomasztó szembesülésből
mik történhettek itt több ezer éve

ez a kép jön újra főleg reggelente
mikor álomból tisztulóban
igyekszem magam rendbe rakni
a zuhany alatt és a konyhában is visszatérek
a piramisokhoz
mindig az árnyékos oldal
a napot nem bírja a hipertóniám
miközben feszengek egy színpadon
a volt polgármester igyekszik bagatellizálni
a helyzetet
mert nem érkezett meg a költő barát akivel megegyeztünk
hogy ő hozza magával az est anyagát
én csak arra hagyatkozom hogy felolvassam
az elém tett verseket a kérdéseire válaszoljak
még húztuk volna az időt de már körülöttünk is sokan ültek
mintha porondon lennénk
ideges voltam és csodálkoztam is
hogy ennyien kíváncsiak a költészetre
leültem két sor között és gondolkodtam
van-e vers amit el tudnék mondani
régén fejben volt az összes
de ma már egy estre valót is képtelen vagyok felidézni

itt tarthattam mikor megint bejött a fáraók világa
mindig ugyanaz az északi oldal
a piramis alsó sorának közepénél
hallani a ló- és tevepaták koppanását
hamarosan lemegyünk busszal a szfinxhez
aki csak hallgatni fog mert tudja de nem érdekli
hogy szétszakadó életem mennyire nevetséges
a vörössárga napsütésben
mit akarhatok szemben a titokkal
hisz azt se tudom mi lesz velem
mikor kiszállok ferihegyen a gépből

közben teljesen megtelt a terem
eszembe jutott
telefonálni kellene a barátomnak
de a polgármester szerint
bárhol van is már úgysem ér oda
igyekeztem nem nézni senkire
majdcsak véget ér ez az este
közben befejeztem a reggelizést
kis szelet kenyér pár kanál kefir
megnyitottam a leveleket
és egy videómontázst
mi jut eszébe március tizenötödikéről
igen úgy rémlik petőfi mohácsnál halt meg
és isten áldd meg a talpra magyart
járókelők beszélnek
kossuthról is aránylag biztosan tudják hogy lajos
valahogy idáig jutottam a forradalomban
a költőt is helyre téve a raboklegyünkkel
miközben állok ghizában a piramis alján
totyorogva mint a tojógalamb
de hiába vigyázok
csak belelépek az ürülékbe az északi oldalon
otthonatlan kis szaros magyar
meglebbentem a szárnyam
aztán mindenek felett

Mese egy népmeséről

Volt egy család, de most már nincsen.
Fölordódott mint szappan a vízben,
s ha látszik valahol némi habja,
eltűnik az is, miért maradna?
Volt egy mese: szegénység, sok gyerek
– mert egy mesébe ezek kellenek –,
tollruhát kaptak, égre szálltak,
egyet hagytak csak, árvaságnak.

Utánuk indult, kereste őket,
nyűtte, nyűtte az esztendőket,
bocskorok szakadtak, semmi nyom,
elmaradt az ígért jutalom.
Bezsápták ördögök, tündék, óriások,
de hiába fegyver, hiába átkok,
tudta: történhet itt akármí,
a mese nem fog jól összeállni.

Maradt szegénynek: lett fia, lánya,
mégsem múlt el a mese hiánya.
Napok múltak, évek, lett reggel, este,
menni kellett, tovább kellett keresse,
mert ha jogot veszni hagy, igazságot,
őt is dögleni hagyják a királyok,
s milyen haza marad a gyerekeknek,
ahol az apák nem tesznek végre rendet?

Múlik a hét

Döcög a mosógép, basszus.
Véremtől kékül a lakmusz.
Nyitom a szárítót: kattán.
Anno a Tescóban kaptam.

Száradó gatyák, ingek.
Megyek, terítem mindet.
Kiürül, törlöm a gépet.
Így múlik el a péntek.

Múlik a hét, a hónap.
Lószar az élet: jó nagy.
Tartom magam még, tartom.
Élek, míg hagyja a Calgon.

Kedden

végre vettem egy nadrágot a kínaiban

a negyediket próbáltam
*nehéz annyiszor öltözni mióta fölvágták a mellkasom
a hasam a combjaimat*
s már fel akartam adni
egyszer talán megírom az egy év két bypassát
mikor az eladónő megsajnál és a raktárból kihozta a jót
otthon megmértem a régi belső szárát
hetvenegy centi
elrontott A/4-es lapokat tépek kis darabokra
azokra írok fontosnak gondolt dolgokat

nadrággal cetlivel a piaci ruhajavitóba mentem
a kérdésre mikorra kellene
a kommersz válasz helyett: tegnapra
hétfőre feleltem jó lesz
fizettem bediktáltam a nevem
jöhet érte bárki már szombaton mondták

még szerencse hogy nem pénteket
havazott fagyott csúszkált az ország
araszoltak autók emberek
ki se mozdultam a lakásból
az érszűkület is persze
csak a postaládához lifttel
és vissza a hetedikre
de ez a nadrág verse

elővettem a télikabátot bakancsot
kesztyű sál már napok óta a fogason
s nekiindultam nagy lesz ami lesz-szel

nehezen tudom felbecsülni
négy-ötszáz méter a táv
a megboldogult csepeli Áruház
– ma Görgey Artúr – téren át
leülni közben nem lehet
a padok havasak jegesek

ahogy a parkba értem mintha
dinnyét krumplit áruló hangszórós kocsi jönne
fülemre húzott sapkám alá
recsegő hang tolakodott a csöndbe

a parkolóban néhány sátor állt
babgulyással forralt borral csalogatott
egy politikai párt

a nadrág nem lett kész
rá van írva a papírra: hétfő
mondta a hölgy
igen próbáltam magyarázni
de beláttam
az ördögnek tartoztam az úttal a hidegben
bizonygathattam ő mondott szombatot
de láttam a szeme se rebben

visszaindultam a csarnokon át
csillagszórót vettem rozskenyeret
a hentesnél darabka disznósajtot
s máris úgy éreztem
nem hiába mentem

a sátonnál invitáltak
jobb Magyarország meleg ruhák
de nagyon szürke volt a kedvem
láttam fázós ölelő tenyereken a bort
merülő kanalakat gőzölgő levesben

messze a ház ahova el kell érnem
nézem december nyolcadikán
bokáig télben

hétfőn megyek vissza
addigra új sátrak állnak
talán új bor is forr új gulyással
végre elhozom a kínai nadrágom
aztán ideér karácsony az új év
egy új magyar álom

Szentjeit a HÉV

(Győri Lászlónak)

Viszonylag minden csöndes itt,
hazaringatta szentjeit a HÉV.
Csepel elpihent, nyugodt.
Az ég derült, vagy esni fog:
esetleges.

A Duna mindent körbevesz,
volt bármi eddig, vagy bármi lesz.
Gázlóin mikor épp ki kelt át,
jártak erre gepidák, a kelták,
megeshetett.

Mindenhol kutatnak, ásnak.
Magam sem hiszem másnak,
jogom sincs itt, hogy más legyek,
mint tárógödörben csont, lelet.
Keressenek.

Erre már nem öröslök alkony.
Dől az éj. Rossz gyarak lent a parton,
döglött daruk, tehertelenség,
penészes kötény, ahogy ottfedték,
kik nincsenek.

Eső szemerkél, tél, nyár, mindegy.
Jegenyék futnak, messze visznek.
Kígyózöld vagonok hányanak
szigetetről egy más világnak.
Keserves ez.

Tizennégy éve ez a minden.
Elszökni, ugyan hova innen?
Ez lett a jelenem, a múltam.
Szeretnem kell, hát megtanultam,
ahogy lehet.

A félnégyes

a Szent Imre téren ahol a hév megáll
s valaha egy vekni kenyeret nyomtak
a kezét zsebében tartó Lenin hóna alá
a fotósbolt bejáratánál
támaszkodik befelé néz beszél
fején fekete kendő megkötve hátul
az egész alak olyan régimódi rockeres
eleinte azt hittem a szomszéd zöldségkereskedő
idejét múlatja az optikussal
aztán teltek a napok hetek
s hogy támasztotta tovább az ajtóoszlopot
kezdett gyanús lenni a dolog
a zöldségboltban mindig volt ki dolgozott
de őt belül nem láttam soha
hajléktalan – mondta a lányom – bolond
ugyanaz a póz ugyanaz az ajtó
hótkoszos ruha
tiltakoztam még – ugyan ne mondd
de a tények túlon túl egybeestek
fogytak érveim fogyott a tán esetleg

egyszer
mert én is inkább csak magamban járok
hangos szitokszavakkal valaki mögöttem jött perelt
nem fordultam vissza igazán nem érdekelt
ahogy mellém ért s továbbhaladt
jellegzetesen csoszsanó láb csámpás bakancs
fölismertem: a fotósboltajtós-rockeres
kit addig csak egy helyben állni láttam
megy mellettem hadonászik integet
s káromkodik bizony
figyelman kívül hagyva az illetet
valami rossz életű némbert szapulva
nem volt mellette senki se de ő pörölt vele
hogy szemét a világ s te vagy a mocska te
te ócska kurva

ment csoszogva s én szokás szerint
a magam tempójánál maradva
tovább a megszokott úton
kicsit figyelve még a hangra
hirtelen belerettentem:
ugyan néznek-e így engem
ki Csepelt nap mint nap botommal tekergem
lehet hogy beszélek is
s ha szembejönnek
nem érdekel szemem se rebben

nem mindegy ajtó körbe-út
lehet én is rég legenda lettem
nézd: a félnégyes barom
mutat az optikus az ablakon
a zöldséges bólint
s a rocker mondja mondja

Bot

újra utcán a kéz formájú bot
huszonnégy év után
már nem te fogod

gránátra fonódnak a görcsös ujjak
markomba beleillik
cirill betűk fogom a háborúkat

1914–1915 Oroszország
körbefutó kopott levelek
szüette faragott ág

hányadik voltál ki elejtette
melyik megfejtethetlen
ki betakarózott a csendbe

kiról nem szólnak a történetek
mert nincs aki tudja
nincsenek akik meséljenek

hol a fa hol a faragó kéz
hol a hazavágyás
lövészárookban vacogó félsz

hol aki elhozta ide messze
a nagy hegyeken át
hol kellett eleressze

a makkos-leveles fát kik bújtatták
míg a szű kidöglött belőle
s kezedből kiverte az iszonyú rák

törött volt amikor visszakaptam
nem tehetsz róla
évekig ide-oda raktam

csak látni ne kelljen
de lehet-e védekezni
gennyedő romló sorsunk ellen

háromszoros rézabroncsba fogtam
friss pácolás lakk
s pihent a sarokban

esernyő sétabot mellett
közeledve a századik évhez
senkinek se kellett

most újra utcán a kéz formájú bot
meg-megállok mintha az időben
rossz gerinc szív támaszkodok

szuvas roppant huszadik század
vajon használtak-e a leckék
vagy terjedjenek tovább az árnyak

s botorkálunk számkivetettek
maradékai egy régi világnak
idevetve az új évezrednek

Emlékműre

(Amiről egy költőnek az jutott eszébe...)

Ahogy mentem az emlékmű mellett,
eszembe jutott, neki mi jutott eszébe,
s szégyelltem, nekem semmi fennkölt,
csak az, mennyire bebasztam az este,
mint löktem újabb söröket a felesekre,
aztán bort, pedig a hülye is tudja:
a gyomornak visszafele is van útja.

Ez jutott eszembe – a nevek kőbe vésve –
az emlékmű mellett, amint mentem.
Kannás borral kellene locsolni őket,
a jégben-nyárban seholba menetelőket,
kikről senki se tudja, miért, mikor, hogy...
Itt romlanak, rabtartójuk az oszlop,
s róluk himnuszokkal zengenek dicsőséget.

Én meg csak szomorú vagyok, zúg a fejem.
Nekem ne szarjon galamb az emlékművemem.
Ne olvassa a nevem holmi részeg állat,
nem kell dicsőség, süket magyarázat,
mit is akartam ezzel a verssel mondani,
hisz jaj: *csavargó Dani* jól tudja a választ:
akarta a... *menj az uszodába, eredj mosdani.*

A víztoronynál

mocsok mindenütt
a víztorony valószínűtlen óriás tölcsérgomba
sejteni csak
beburkolózik nyálas szürke ködbe

gyere új év
reményekkel gyere
a régít föld be

föl-alá
nap nap után
ez a sétajárat
kezemben csukott esernyő

épülnek omlanak a házak

megkerülöm a Szent Imre teret
piros bogycsok sora kísért
s vissza a Kossuth Lajos utcán
amíg a szem elér

leveleit az orgona rügyekbe zárja
várja márciust
feszül a rügyek magánya

négy óra sincs
s tolakszik már az este
lombtalan fák
betonfalak közt átszüremelő ének
panel-Chopin

mintha sosem volt volna nyár

itt élek
szemben a víztoronnyal
ahol a madár se jár

Vízkereszt

a globális fölmelegedés az egymást követő frontok
próbálok megkapaszkodni
lesem az orvometeorológia híreit
kapkodok a gyógyszeres dobozhoz
ki érezte milyen a halálfélelem
nem csodálkozik
egyért velem
összekeverednek a betűk
negyedszer kezded a mondatot
mert fogalmad sincs mit olvasol
kikészítve az orvosok a mentő
az azonnal értesítendő telefonszámai

karácsony után mikor már tény
a megváltó megérkezett
de hozzád nem csönget senki
s extraszisztoléiddal sem tudsz mit kezdeni
talán vigasztalhatna
négy óra után láthatóan hosszabbodnak a nappalok

keresgél a Port.hu-n valamit ami happy enddel kecsegtet
jók a gyerekeiket egyedül nevelők
olyanok
kikkel szerelmeik csúnyán kibasztak karácsony előtt
de megoldódik minden mire a fagyöngy alá
na ilyenek kellenek
jó elmorzsolgatni egy-egy meginduló
s mintha a szorítás is enyhülne
persze az izomlazító a Xanax a konyak besegít

amikor a negyedik filmet is végignézted
nem sokkal éjfél előtt
még kóborolsz kicsit a Facebookon
átfutod az aktuális idézeteket
aztán kikapcsolod a gépet
még egy egyenes vonal se marad
mint az intenzív monitorján mikor valaki elmegy
s a lepedőt arcára hajtják
hogyan kontúrosabb legyen a helyzet

A körön kívül

mindenképpen a körön kívül
kopottan korszerűtlenül
mint februárvégen burukkoló gerle
ha kell ha nem újulást jelezve
nem figyelve óra fagyra
lenni a március rabja

mindenképpen kívül a körön
aztán úgyis jön ami jön
születtünk voltunk lázban égtünk
felértük-e a kicsinységünk
értettük-e a világ minden
atomja itt hal ízeinkben

a körön kívül mindenképpen
feladva mindent csak a reményt nem
akárha követ görgetve hegyre
lerogyva fölállva visszaesve
tudva nincs kudarc nincsen érdem
nem lesz ki helyettünk újra éljen

Az Angeli úton

(Lacinál)

A kis temetőben
élők elvétve akadnak.
Igaz, a szürke délután már
ébresztőt zúg a csillagoknak.

Elmúlt mindenszentek,
halottak napja. Kik blicceltek,
most kiszégyenkeznek.
Feketék, fájók, krizantémosak.

A tujákat kicsi szél fújja.
Nagytétény. Angyalok útja.
Sötét kutya a kerítés mögött.
Kapusfűlkében homályos alak.

Gyufát gyújtok, pislog a mécses.
Apró sírokon lámpák égnek.
Fölötted öt éve ferdén áll a lap.
Igazgatom a virágokat.

Hülye magány, az égre nézek.
Temető nélkül is hiányban élek.
Kik elmentek, bennem maradtak.
Türelmesek. Tudják, visszakapnak.

Ha befordulsz a víztoronynál

szemben lakik a bánat
most hőszigetelték
komfortosabbá
tették a házat
ne vedd karinthygáborosra
elintézett a század
s a nincset hét emelet
csak sokszorozza

én fájdalomherceg
fenét
hiába sír engem
a szerelmes ég
megyek míg bírom
még hátha kellek
nincs választás
leírom:
része vagy a tervnek
nem vagyok önkínzás
de bennem
te vagy a holvagy
ebben a rohadt rendben
ahol semmi sincs
nincs mivé lennem
csak
a szád sarkán egy ránccá
volt ami van
megyünk világgá

Aztán felemeltem tenyeremben összegyúrtam a port

és azt mondtam legyél
elválasztottad a sötétséget a világosságtól
megláttad öreg arcomat
rátetted a te kezedet és kérdeztél
ki vagy te nékem és ki vagyok én neked

te vagy a világosság aki jöttél a sötétségből
azért mert én úgy akartam hogy legyél a porból
csillagokat rakjál az égre
napot a nappalnak holdat az éjszakának
te vagy az én örökkévalóságom
szemedbe adtam a tengerek mosolygását

te vagy az én patakom hajnali szellőm
erdők fái között a madárdal
siralmaim völgyét megtölti a te nevetésed
szerelmed tüze olvasztja a havat a hegyről
te vagy ez én csodatévő élő szobrom
aki eltáncolja belőlem a fájást

fölemeltelek összegyúrtalak véremmel a porból
tökéletesre
lelket leheltem beléd
azóta fényben-sötétben téged csodállak
nézem amint sarkad alól fölszikkáznak a hajnalok
teremtőd voltam fogod-e tudni a nyolcadik napon

Nyarat kapsz

Ma nyarat kapsz a november helyett,
ne látsszanak a letarolt fák.
Gondolj a napra.
Vegyél vászonruhát,
gyere strandpapucsban,
és csücsörítsd a szád,
mint mikor hozzáér a citromszelet,
hogy öröm nézni rád.

Ma nyarat kapsz: utálok ezt az őszt.
Mi időm van még veled,
legyen napfény és virág.
Varázsló vagyok: lehet.
Szellő simít, az este langy,
madártrilla a pusztán.
Utolsó nagy kaland,
s egy redves őszen átaludnám?

Ma nyarat kapsz, úri a kedvem.
Kutyatejből szálat hajadra.
Megyünk porban, szerelemben,
sosemvolt nyarakba.
Csak fény van, tiszta, kék.
Minden könnyű, jó, banális.
Le van szarva az ősz, a rohadék,
s az ajtóm előtt toporgó halál is.

Krúdy utca

jöttünk kifelé a Krúdy utcán
sötétedett a május este
nem volt már arra semmi kocsmá
az éhség a kirakat
becsált minket egy gyrosra
valami krekk alak a pult mögött
nehezményezte hogy enni kértünk
persze hiába
a húst a salátát belökte a pitába
a mozi is jó volt a szívbeteg pasassal
ki halni ment
s taxiból nézte Párizst
és elúszott az Eiffel a Montmarte
én meg tapogattam a mellem
de ahogy ő
én se fordulhattam el
nem

jöttünk kifelé a Krúdy utcán
s valami kimondhatatlan
csapódott közöttünk
ahogy egy-egy falat a kezünkből
szánkából a földre hullt
mondom nem volt hideg
de rád tettem polárkabátom
tiltakoztál ugyan: minek
de látszott jólesett
s nekem a csöppnyi villanást
szemedben látnom

jöttünk kifelé a Krúdy utcán
ott az a kis terecske
leültünk a kertszegélyre
május este
ott tudtunk volna lenni hajnalig
de van mihez nem kell a szó
amikor maga a csönd a jel
aztán a villamos elvitt
átmentem romantikusba
néztem utánad
hallgatott a Krúdy utca

azóta jövünk a Krúdy utcán
és minden mint akkor májusos
ülünk a téri kertszegélyen
szívjuk az akácillatot
és azóta kattog zúg az este
zuhanok feléd
hullok egyre
át Párizson és Óbudán át
hullok és elégek szemedben
hogyan ne lássam a Krúdy utcát

Erkélyjelenet

Holnap vasárnap, az Úr pihenőnapja.
Erkélyemen nyers beton;
következik a fenti sorból:
szombaton.

A berozsdált költő a gép előtt, a forgószéken ül,
sokszor azt se tudva, mily napon,
magában, istentelenül.

Maholnap zöldkockás lesz az erkély,
mosolyogtató aranyüveggel.
Az Úr pihenőnapján
meglocsolom a betont reggel.
Aztán a jövő héten,
talán már pénteken
kiteszem az asztalt,
mindkét székem.
Ragyog az erkély,
mindenem készen,
ahogy délelőtt meséltem.
Kicsit elücsörgök
– remélem, nem fog éppen esni –,
ábrándozok a messzire nézve.
Eszembe jutsz
– ugye nem nevetsz ki –,
odaképzellek a másik székbe.
Zöld az is.
Lehetne más színű, de zöld.
Mindennek van miértje.

Trójai vírus

mikor elvonulóban a nyár
s én a sejtek szaporodásáról álmodom
fogalmam sincs mit jelenthet
a mindenreggelek keserveihez tatózó dilemma
fölfejteti mint anyu a régi holmikát hogy megmentse
újrakösse a fonalat valami használhatóvá
nem úgy mint Pénélopé
az ő Odüsszeusza mindig előkerült a kocsmából
de újra és újra kihajózott hogy keserves napjait rója
fogalmam se volt hol van Ithaka
csak láttam várja anyánk s bánata nem Trója
elvonulóban a nyár
felhő szomorítja arcát az égnek
és nem tudom miért bolondulnak meg a sejtek
beteszes az éjszakának az este
feszül a frontok alatt az ember álomba zuhant teste
anyu elfogyott
apánk minden pohár borban őt kereste
ez a történet se fényesíthető de vessen rám követ
ki engem látva látni mást szeretne
ilyenné lett a játék
nehéz megtalálni az egy-szót
amit hoz és továbbsodor a szakadozott álom
elvonulóban a nyár
az őszbe még oda kell érni
melyik sziget felől hallatszik majd a szirénének
nem tudom
azt se ki vagyok Odüsszeusz vagy Télemakhosz
körbevesz a tenger
a múltó nyár
megyek a rejtelmek szeptemberének
hallom szirének elhaló jaját
zsibognak zsongnak bennem a sejtek
istenem mennyire szeretlek
és próbálok nem gondolni rád

Tavasszal szomorú

szerelmes dalokkal jönni elő
kimeríti a hülyeség fogalmát
ne vedd zokon
a kevéske napsütés kezdi érlelni a D-vitamint
amire nagy szüksége van a szervezetemnek
ezért ülök a keleti nyitászú ablak elé
hiányzol ebből a délelőttől
telve hóvirággal az erdőaljak
napfényt szédítenek a krókuszok
és emlékszem régről
a Rákóczi útra néző iskola udvarán a kerítés mellett
már emelkednek lándzsáikon
a húsvétigérő nárciszok
s a betongyűrűk borostyánfüggönyén át
nefelejcskek kéklenek
ilyenkor nem dűnnyöghetek hiánydalt
hagyom a szokásos körleírást is
ott a sok versemben az anamnézis
kicsit megbolondulok
ahogy nézem a rügyek tüntetését
ahogy testet ölt az orgonák szobra
így a jobb ma
bódító földszag dől az ablakon
nem is tudhatok mást akarni
csak maradni
maradni amíg lehet
hériccselel kankalinnal nárcisszal
veled

Átír föloldoz

az ébredés átír és föloldoz
szenvedek álmadarabokkal
mintha bontott ház sittkupaából akarnék visszaidézni
léttelenbe tűnt családot gyermekmackóval
mosollyal a lépcsőfordulóban
kertbeli lánnyal
ahogy előrehajolva néz egy sárga virágot

az ébredés átír és föloldoz
egy kórház ahol előbb én
aztán ahogy jöttek a látogatók
már te feküdtél az ágyban
mindenütt a semmibe tűnés pusztulásnyomatai
betámasztott tört üvegajtók zárják el
az elmulás házának parkettás báltermét

az ébredés átír és föloldoz
magyaráztad: elvesztetted a munkád
nem egyedül
de engem nem érdekeltek a többiek
mert úgy értelmezhetetlen
csak egyén külön boldogulásából épülhet egészségesebb
vírusoknak ellenállóbb társadalom
kérdetted: *most mihez kezdjek*
mintha számítana amit mondok

*nem érted
hát mi fontosabb mint azok a rohadék versek
nézz a naptárra
hiányuk mérgezi emészti el a lelket*

az ébredés átír és föloldoz
ködös a reggel készülj a téltre
kit fog érdekelni a piros tornacipőd

föloldoz a megíratott ébredés
ha az a sorsod
előbb-utóbb térdre kényszerülsz
versek várnak a sárga virág körül

Ültetés

a reggeli Furon után szabadabbak a húgyutak
*ennek semmi köze a ködös novemberhez
csak a vasárnap állandó
mert a három helyett immár elég hetente egyszer*
vettem takarékos vécéartályt
ne engedjen le egyszerre nyolc-tíz liter vizet
mert ha naponta harmincszor
a csatornadíjjal együtt az ember sokat fizet
kicsit szaggatottabbak a vasárnapi versek
ahogy ingázok oda-vissza
de délutánra enyhül a helyzet
s csak erősítve mint mondtam
ennek semmi köze novemberhez

tegnap kaptam egy halom növényhajtást
csupa pozsgás javarészt kaktuszok
Gyuri telesített pincéjükbe a kertből
s mert beszéltünk róla rég
hozott

mentem az erkélyre
ott tartom halott virágok cserepeit
elég morbid november harmadikán
de mondta
ültessem be mielőbb
s milyen jó lesz sebekre kenni az aloe verát

zsörtölődtem
hozhatta volna cserépbem
így a macera túl nagy
de minduntalan visszazökentett a Furon-hatás
türtőztetem magam
*örülj hogy lyuk van a seggeden
dicsértessék neve az Úrnak*

tegnap diófát ültettek valami prominensek
unokákról árnyékról bugyogtak
én a két filodendronra gondoltam
s hogy mi lesz utánam az elárvult kaktuszokkal

így telik a délelőtt
véccé erkély a Word
ahogy ismerem magam
délutánra túl leszek az ültetésen
mérséklődik a vizezési kényszer
a konyhában is vacakolok
mert hiába vízajtó akármi
muszáj valamit kajálni

vasárnap van
és ez remek
délután
hülye telefonokkal
nem ébresztenek a marketingesek
talán tavaszt is álmodok
fényeset
ahol gyöngülő szívemhez
hízelkednek a kaktuszok

Az olgás

ablaküvegezésről szóló verset
e-mailben kaptam hajnalban
feladóját kitakarták
de olga neve látszott olvashatóan

az ablakból az üveges
a lépcsőházban a szilánkokat kiszedte
berakta az új üveget
s helyére visszaakasztotta
nagyjából ennyi volt a vers
a hajnal hátralévő részében
igyekeztem felidézni az ismerősöket
közöttük olgát
megfejtést a törött üvegre nem találtam
túl orosz irodalmi példákon
életem során egyetlen olga volt
az ötvenes években házi segítség bogáréknál
róla hallottam történeteket
talán ezekilencszázhatvanhatban
egy angyalföldi alkóvos lakásban
meglátogattuk

anyám szerint az üvegtörés halált jelent
bár lehet az csak tükörrre vonatkozik
mégis valószínűtlen
hogy az e-mailt bogár küldte túlról

miután felébredtem körbejártam a lakást
rendben voltak az üvegek ami érthető
mert összesöpört maga után a mester
ám azóta bennem van a félsz
egy ablakon új üveg ereszti be a fényt
és ezentúl hajnalonta
itt lesz álmaimban
figyel egy kísértet-olga

Egy hete sincs

hogy az álom-olga verset írtam
azóta nyugtalanít
görgetem magam előtt
mint beragadt dallamot
halál törött üveg

kétezerkettőben Faddon
elejtettem egy tükröt
eszembe jutott anyám
de annyi csak
összesöpörtem

hogy valami megváltozott
mindenki tudta
én voltam a dráma balekja

novemberben
a Khan el-Khalil-i bazárban gondoltam
jó lenne eltévedni
nem jönni vissza
föültek a gépre
én megtanulom a nyelvet
de hogy a picsába írják arabul Csepelt

mentem az idegenvezető
magasba mutató keze után
leültünk a minaret előtti téren
és meghallgattuk a gépműezzint

Janiék decemberben kivágták a jegenyefát
nem tudtak ráállni az antennával az adótoronyra

valahol most nyaralnánk
július végén a legjobb huszonötödike körül
bár most ez se igaz
Alsónémedi felől villámlik
idehallatszik mélyről a dörgés

a tükörhöz annyit
fene gondolta volna
hogyan ilyen halál is lehet

az olgás álomvers után reggel
levertem egy poharat a sarokvitrinből
hatásvadász epizódja a történetnek

anyu szerint a tükörtörés halál
a szerelemtelenség pusztulat

őrlődöm régvolt időkön
mindenütt szilánkok
temérdek üvegdarab

Talán a

egy öregségbe deportált költőn számon kérni
miért keres menedéket illúziókban
ostobaság

ő is tudja

ennek ellenére
feláldozza józanságát
építi a reménytelenség
kristálypalotáját
nem törődve azzal
már nem lehet király

hiába próbálja
ruganyosabbra venni a lépést
néz rá kedvesen a kedves

befogja versébe szóparipáit
üljön hintóba a drága
neki még jár egy herceg

leül a halállal szembe
nézi a gyorsuló kocsit
és beleéneklí a szerelembé

A harmadik

grátisz-karácsonyra készülődök
vettem egy banya-taxit
azzal indultam piacnak
pár nap és ünnep
kedden a tüdőgondozóba mentem spriccereket felírnatni
aztán a patikában vártam a sort
mindenki pánikolt a nyitva tartások miatt
álltam a köhögők közt és nyugtattam magam
milyen mákom van hogy beoltott Ildikó influenza ellen
utána bementem egy-két boltba is
nem igazi bevásárlás
pár apró marhaság a kínaiból
amikről úgy éreztem hiányoznak a boldogsághoz
hideg volt
fáradtan érkeztem haza de valahogy azzal az érzéssel
a holnapi napon is túl leszek mert eldöntöttem
idén is lesz fenyő
bár a piac túlsó végén vannak az árusok
a múlt héten vett kerek kocsival megyek
viszek kukászsákot amibe belefér egy kis fa
s valahogy ráerősítem gumipókkal
maradt pár darab miután eladtam az autót
halat múlt héten Zselykével vettem
ő beszélt rá a kerekasztalkakocsiszörnyre
jó volt ahogy megrakodva hazahúztam

mielőtt elértem a faárusokat
vettem maréknyi ikrát a léhez
és örültem hogy a halas szó nélkül adott
nem reklamált mást miért nem
boldog volt a lelkem
s mint első látásra lobbanó szerelem
egy kisgyereknyi fa rögtön szembeállt velem
olyan sok úgy sem lehet nem is érdekelt az ára
főlemeltem szemmel körbecirógattam
hálóba fogta az árus becsúszattuk a zsákba

s ráerősítettem a nyanya-batárra
Balázs kérdezte szilveszterkor lesz-e kocsonyája
de ha lesz halászlé szenteste
évtáborra kocsonya hogyan lenne
s csak pakoltam mindent a feneketlen zsákba
fület farkat orrát bőrét két mellső lábat darabokba vágva
csülköt és persze darabnyi füstölt combot nyúlját
almát krumplit tormát káposztát a vecsésiektől
s bár nehezült a kocsi nem szegült ellen nekem
gurult utánam szépen engedelmesen

egy nő megszólított
csak sejtettem kenyérre kért
adtam egy kétszázast vegyen *kenyért*
nem tört le bár jobb se lett a kedvem
az ország jobban teljesít
s ma még nem nekem kell fáznom kéregetnem

a fát a káposztát kivettem az erkélyre
begardróboztam a táskát
húsok tasakokban tisztán ahogy a rendje
besorjáltak az Electrolux-jégverembe
dél lett mire leültem a géphez

hazafelé kicsit *szúrt* a szívem
de mi az a majd hatvankilenc évhez
Jézusnak vacakabb volt
az én fájdalmam az övéhez mérve semmi sem
meg különben is a húsvét már tavasz
bár senki nem gondolt feltámadásra

addig minden csoda
a kis fekete kocsi
egy öregedő költő
fekete zsákban utazó karácsonyfája

Néha este

mikor lekapcsolom a villanyt
és sötét a lakás
behunyom a szemem
csillagos holdas már az ég
játszom a gondolattal
indulok vakon
jól tudom mi merre van
a tárgyakat tapogatom
de győz a félelem
mert minden fénytelen
s csalok

nem megyek semminek
egy asztal egy szék egy ágy csak
én is tárgy vagyok
része a lakásnak
a halványság az égből
szentjánosbogár-fény
lábam elé dől

valami ilyen lesz ha eljön
három lépés az asztalig
még öt lépés az ágy
ne nyisd ki mondom
játsszál éjszakát
hogyan nem virrad ki
játssz

Egy érzés tükörlogikája

Amikor egy vers elkezdődik,
mindig meg akarlak szólítani.
Ezerszer végigzongoráztam.
Te arról nem tehetsz,
miért nem tudok vállalni egy helyzetet
ahelyett, hogy végre kimondanám:
Nem vagy.

Amikor nem vagy, és egy vers elkezdődik,
akkor is meg akarlak szólítani.
Nem tudom elfogadni a tényt,
mert nem tudok kialakítani
külön szobát a hiánynak,
ezért mindig azt játszom
– bár tudom, hogy nem vagy –,
megkérdlek:
– Emlékszel, mikor elkezdődött,
és tudtam, hogy nem vagy,
mennyire sírtam?
Aztán alakot adtam neked,
világot teremtettem köréd.

Amikor elkezdődött,
néven neveztelek,
hiába tudtam, lidércjáték.
Hozzám nőttél elengedhetetlenül.

Amikor elkezdődik benned a vers,
meg akarsz szólítani.
Próbálsz kimondani.
Tükör mögött vagyunk.

Ahogy ma elkezdődött,
valaki megfordította.
Ott voltunk mind a ketten.

Ha elmegy az esti hév

kezek emlékei maradtak
ki őrzi ki égbe vitte lüktetésem

borult az ég ragyog
kéz a kézben
míg indul egy hév egy villamos
mindegy hogy fény
hogy esni fog
idóm fogyóban kevés
semmi újat nem tervezek
holnappal nem foglalkozom
lassan a hév is elmehet
nem érdekeli ki lát

száraz számban kattogó szavak
tipor a jajbazdmegvilág

Tartalom

Ezerkilencszázhatvanötben	5	Nem a bíróságon voltunk	49
Gyermekkorom	6	Karácsonyváró HÉV-es	50
A véceláncot	7	Útleírás	51
Simonék azért lettek a keresztszüleim	11	Amikor te is	53
Jacola	13	Anyavers apásan	54
Ugrató	14	Sárga-barna padon térdelek	55
Örökség	15	Kertvers	56
Népmese	16	Állok ghizában a nagy piramis mellett	57
Csapda	18	Mese egy népmeséről	59
Orvhalászat	19	Múlik a hét	60
Triangulum	20	Kedden	61
Anyu horgolt függönyei jutottak eszembe	21	Szentjeit a HÉV	64
A Kada	22	A félnégyes	65
Egy színjátszó kör emlékére	24	Bot	67
Rongyosleves	25	Emlékműre	69
Mondd	26	A víztoronynál	70
Hokedlire tett nagy lavór	27	Vízkereszt	71
Távol a krisztusi úttól	29	A körön kívül	72
Sóhajnyi Nap	30	Az Angeli úton	73
Sláger	31	Ha befordulsz a víztoronynál	74
Harangok zúgnak	32	Aztán felemeltem tenyeremben összegyúrtam a port	75
Ennyit engedsz	33	Nyarat kapsz	76
Ezen a nyelven	34	Krúdy utca	77
Kopjafák	35	Erkélyjelenet	79
Vers Balázsnak	36	Trójai vírus	80
Menekíts	37	Tavasszal szomorú	81
De profundis	38	Átír föloldoz	82
Logodi utca	39	Ültetés	83
Kánikulai csirkevers	41	Az olgás	85
Az angórasálammal nem tudom mi lett	43	Egy hete sincs	86
A szürke	44	Talán a	88
Mea culpa	46	A harmadik	89
Át a hídon	47	Néha este	91
Tovább	48	Egy érzés tükörlogikája	92
		Ha elmegy az esti hév	93

A Cédrus Művészeti Alapítvány
megbízásából kiadja
a Napkút Kiadó Kft.
1043 Budapest, Tavasz u. 4.
Telefon: (1) 225-3474
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Nyomdai kivitelezés: Molnár Nyomda és Kiadó Kft.
Felelős vezető: Molnár Csaba

ISBN 978 963 263 473 9